

הוא השגיח מאוד. כל פעם עצר ושאל
את עצמו:

"אני בסדר? לא אבדתי דבר?"
הוא היה מאוד מרוצה משלמותו,
ואפילו צחק משמחה כמו דרור קטן.

הנער המפוזר

ד. רודארי

"אמא! אוכל ללכת לטיול?"
"לך ג'וני, רק תיזהר כשתעבור את
הכביש."
"טוב, אמא, להת!"
"אתה מפוזר כל כך.."
"כן אמא, להתראות."
וג'וני יצא החוצה בשמחה. בהתחלה

ואחר כך התחיל להסתכל בחלונות
ראווה, על מכוניות, על העננים, ואז,
כמובן, התחילו הצרות.
אדון כלשהו שעבר לידו קרא
בהפתעה:
"כמה שאתה מפוזר, נערי! ראה,
האצבעות שלך אבדו!"
"אוי, נכון! כמה שאני מפוזר!"
וג'וני התחיל לחפש את האצבעות
שלו. אבל מצא רק פחית ריקה.
ריקה?, הבה ונראה. מה היה קודם

בפחית? הרי היא לא תמיד הייתה
ריקה.
וג'וני שכח שהוא צריך לחפש את
האצבעות שלו. ואחר כך שכח את
הפחית כי ראה כלב צולע, והוא רץ
אחריו. אבל כשהגיע לפינת הרחוב
אבד את ידו. אבד, ובכלל לא הרגיש
בכך ורץ הלאה, כאילו כלום לא קרה.
אישה טובה אחת קראה אחריו:
ג'וני! ג'וני! אבדת את ידך!"
איפה! הוא אפילו לא שמע!

"אוי, המפוזר. ממש אינני יודעת איך
לנהוג בו! מפוזר כזה! מפוזר כל כך
שכבר אי-אפשר!"
"כן, מובן. כל הילדים כאלה."
ואחרי זמן קצר הגיעה עוד אישה
טובה:
"גברתי, מצאתי רגל כלשהי. אולי היא
של ג'וני שלך?"
"כן, מובן שזו שלו. הכרתי לפי החור
בנעל! אך, איזה ילד מפוזר יש לי.
ממש אינני יודעת איך לנהוג בו."

"מילא" אמרה האישה הטובה "אביא
אותה לאמא שלו" והיא הלכה לביתו
של ג'וני.
"גברתי, הנה ידו של ג'וני שלך!"

"כן, כך זה עם כל הילדים."

לא עבר זמן רב ולביתו של ג'וני הגיעו

אנשים שונים - אישה זקנה אחת,

שליח מהמאפיה, נהג החשמלית, וגם

מורה זקנה, גמלאית. וכל אחד מהם

הביא חתיכה של ג'וני. אחד רגל, שני

אוזן, עוד מישהו אף.

"איפה תמצאו בן מפוזר דומה לבן

שלי!" התלוננה אמא של ג'וני.

"מה את משתוממת, גברת. כל

הילדים הם כאלה."

בסוף חזר הביתה גם ג'וני בעצמו. על

רגל אחת, בלי ידיים, בלי אוזניים,

אבל שמח, עליז ומקשקש ממש כמו

דרור קטן.

אמא רק הנהנה בראשה. אחר כך

סידרה אותו כמו שצריך ונשקה.

"הכל במקומו אמא? לא אבדתי דבר?"

ראי כמה אני מסודר."

"כן, כן, אתה בחור כמו שאין אחר!"